

РЕ**НИЕ

№ 13

гр. Р. , 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Р. в публично заседание на единадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Силвия Павлова
Членове:	Палма Тараланска Боян Войков

при участието на секретаря Светла Пеева
като разгледа докладваното от Боян Войков Въззивно търговско дело № 20214501000046 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от "А." Е., ЕИК: **** със седалище и адрес на управление гр. С. обл. В.т. чрез адв. М.М. от АК – С. със съдебен адрес гр. С., ул. „П.“ № **, *** против Ре**ние № 260410/13.11.2020 г. по гр.д. № 1045/2020 г. на РС – Р., в частта, с която съдът е отхвърлил иска на въззивника против З. ЕИК: *****, за присъждане на законна лихва за забава върху уважената част от иска по чл. 432, ал. 1 КЗ за периода 18.10.2017 г. до 22.02.2020 г.

Жалбоподателят счита обжалвания съдебен акт в тази му част за неправилен, незаконосъобразен и постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Съдът правилно е квалифицирал предявените искове и е възприел правилно фактическата обстановка така, както е подробно описана в исковата молба. Безспорно е установил, че вината за настъпилото ПТП имал водачът на л.а. „В.“, с ДК № **** – З.З., който навлязъл в лентата за насрещно движение и при удара с движещата се в нея товарна композиция, собственост на ищеца "А." Е., причинил на последния имуществени вреди. Безспорно в процеса се доказало наличието на всички предпоставки за ангажиране на

деликтната отговорност на прекия извършител, а оттам и отговорността на въззиваемия ответник, произтичаща от действащия към момента на ПТП договор за застраховка „Гражданска отговорност“, сключен с виновния водач

3.3.. Неправилни били изводите на районния съд, че не били налице предпоставките за изплащане на обезщетение за забава. Съгласно чл. 390, ал. 1 КЗ заплащането на застрахователно обезщетение при наличие на „тотална щета“ било обвързано от ангажирането на доказателства за дерегистрацията на процесния автомобил, а именно представяне на удостоверение от компетентните регистрационни органи, в което да е отбелязано, че прекратяването на регистрацията била поради настъпилата тотална щета. При определяне на размера на обезщетението по предявената извънсъдебна претенция и в хода на съдебното производство, застрахователят поддържал становище, че не била налице тотална щета, което изключвало възможността за прекратяване на регистрацията на увреденото МПС по съответния ред. Така със своето поведение самият длъжник се е поставил в забава за заплащане на обезщетение и не можел да черпи права от собственото си недобросъвестно поведение. Моли за отмяна на атакуваното решение в обжалваната му част и за постановяване на друго, с което на въззивника да бъде присъдено обезщетение в размер на законната лихва за забава върху уважената част от иска по чл. 432, ал. 1 КЗ, като за периода 18.10.2017 г. – 22.02.2020 г. това обезщетение се равнявало на 2 430,99 лв. Претендира разноси за двете инстанции. В молба от 09.03.2021 г. е направил евентуално възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

Въззиваемото дружество З. ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н „Л. ул. „Д.Б.“ № **, чрез адв. И.Т. от АК – **, със съдебен адрес гр. **, ул. „С., е депозирала отговор на въззивната жалба в законоустановения 2-седмичен срок, в който излага съображения за неоснователност на въззивната жалба и моли за оставяне на решението в обжалваната му част в сила. Претендира разноси.

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и като такава, следва да се разгледа по същество.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Фактическата обстановка по делото е правилно установена от районния съд и не е спорна между страните, още повече че въззивникът обжалва само в частта относно периода на обезщетението за забава в размер на законната лихва. Поради тези съображения въззивният съд възприема изцяло приетата от първата инстанция фактическа обстановка като изчерпателно, правилно и пълно установена.

По делото безспорно е установено, че на 22.06.2017 г. лицето З.З. е управлявало л.а. „В.“, ДК№ **** със скорост 119,91 км/ч при разрешени 90 км/ч по път II-21 (Р.-С.) в посока С., като в участъка Р. – С п., към 13 км, водачът навлязъл в лентата за насрещно движение и се ударил в товарната композиция, управлявана от И. Й. Р.в, състояща се от влекач „В. ФХ 124ХТ“, с ДК№ **** **10 ****, и полуремарке „П.“, с ДК № В.. Товарната композиция била собственост на ищцовото дружество "А." Е.. В следствие на сблъсъка водачът на л.а. „В.“ З.З. получил телесни увреждания, несъвместими с живота, и починал на място. Образованото досъдебно производство ДП № 3283/2017 г. на Окръжна прокуратура – Р. били прекратено с Постановление от 15.10.2018 г., като в него било прието, че водачът на товарната композиция Р.в е нямал възможност да избегне удара с навлязлото в неговата лента превозно средство, поради което единствено починалият З.З. се явявал виновен за настъпване на ПТП. За неговия а****омобил л.а. „В.“, ДК № **** имало валидно сключена застраховка при ответника З.. Тъй като вследствие на ПТП на 22.06.2017 г. на влекач „В. ФХ 124ХТ“, с ДК№ **** **10 ****, били причинени материални щети, това обстоятелство породило правото на въззивника и ищец "А." Е. да предяви претенция пред застрахователя за обезщетяване на настъпилите вреди, но последният не престирирал обезщетение.

В назначената от районния съд съдебна а****отехническа експертиза е посочена като действителна стойност на МПС към датата на увреждането му 19 000 лв. Вещото лице е изчислило, че ремонтът му с нови части е на стойност 21 543,60 лв. с ДДС, а при комбиниран ремонт с нови и

употребявани части – 14 520,60 лв. Тотална щета по смисъла на чл. 390, ал. 2 КЗ представлява увреждане, при което стойността на разходите за необходимия ремонт надви**ва 70 на сто от действителната му стойност. 70% от 19 000 лв. се равнява на 13 300 лв., т.е. е налице тотална щета. Районният съд е приел, че съгласно експертизата неувредените части по процесното МПС притежават пазарна стойност на ****оричния пазар за употребявани части в общ размер на 8 800 лв., поради което е оценил причинените на ищцовото дружество вреди от ПТП в размер на 10 200 лв. и е отхвърлил иска за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 18.10.2017 г. до 22.02.2020 г., т.е. преди момента на предявяване на иска. Мотивите му за това били, че тъй като е налице „тотална щета“ по смисъла на чл. 390, ал. 2 КЗ ищецът е трябвало да представи удостоверение от компетентните регистрационни органи за прекратяване на регистрацията на моторното превозно средство, на което да е отбелязано, че регистрацията е прекратена поради тотална щета. Това условие било за поставяне в забава на ответника застраховател, но не и за дължимостта на обезщетението по чл. 405, ал. 1 КЗ. Първата инстанция безспорно установила, че до инициране на съдебното производство доказателства за deregистрация на моторното превозно средство не са представени.

Този извод на районния съд е правилен и е съобразен с трайната практика на ВКС по чл. 193, ал. 3 КЗ (отм.), който е възпроизведен в действащия Кодекс на застраховането в чл. 390, ал. 1 КЗ. Макар и да касае съдебна практика по отменен нормативен акт, същата е приложима и към сега действащия такъв, доколкото става въпрос за един и същ вид обществени отно**ния, които и при влизането в сила на новия закон се регулират по един и същи начин както при предходния такъв.

Съгласно практиката на ВКС в лицето на Ре**ние № 44/02.06.2015 г. по т.д. № 775/2014 г., I т.о. на ВКС, Ре**ние № 140/01.08.2018 г. по т.д. № 2278/2017 г., I т.о. на ВКС, Ре**ние № 59/12.06.2015 г. по т.д. № 1256/2014 г., I I т.о. на ВКС, представянето на доказателство за deregистрация на а****омобила има значение за началото на срока за забава, но не и за основателността на претенцията за главницата (застрахователно обезщетение). Ето защо искът по чл. 86 ЗЗД за период преди представяне на доказателства за прекратяване на регистрацията подлежи на отхвърляне. С

разпоредбата на чл. 390 КЗ, законодателят е въвел допълнително изискване в случаите на тотална щета на МПС, а именно представяне на доказателства за прекратяване на регистрацията му, като условие за плащане. Следва да се отбележи, че инициирането на административната процедура не е поставена в зависимост и от това, дали застрахователят е изискал документа за дерегистрация или не. Предприемането ѝ е в правомощията на потребителя на застрахователна услуга и в негова тежест е представянето на предвидените в закона доказателства с оглед интереса му от поставяне на длъжника в забава. В настоящия случай липсват доказателства ищецът да е представил пред застрахователя документи, удостоверяващи дерегистрацията на увреденото превозно средство, поради което искът му за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода преди депозирането на исковата молба се явява неоснователно, защото ответникът не е бил поставен в забава.

Поради тези съображения първоинстанционното ре**ние следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а въззивната жалба да се остави без уважение.

Предвид изхода на спора на въззиваемата страна 3. се дължи присъждането на разноски, като същата е посочила, че е направила такива за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. с ДДС. С оглед направеното възражение от въззивника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, а материалния интерес по спора в настоящата инстанция следва да се определи съобразно размера на законната лихва върху присъдената сума от 10 200 лв. за периода 18.10.2017 г. – 22.02.2020 г., който е 2 430,99 лв., то съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 НМРАВ в този случай дължимото минимално възнаграждение с ДДС се равнява на 480 лв. Настоящият въззивен състав счита, че то следва да се присъди на въззиваемата страна, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, спорът пред въззивния съд е бил само по приложението на материалния закон, а фактите не са били спорни, не са събирани други доказателства и делото е ре**но в едно заседание.

Мотивиран така, Р.нският окръжен съд

РЕ**:

ПОТВЪРЖДАВА Ре**ние № 260410/13.11.2020 г. по гр.д. № 1045/2020 г. на РС – Р., **В ЧАСТТА**, с която съдът е отхвърлил иска на "А." Е., ЕИК: **** със седалище и адрес на управление гр. С. обл. В.т. за присъждане на законна лихва за забава върху уважената част от иска по чл. 432, ал. 1 КЗ, предявен против З. ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н „Л. ул. „Д.Б.“ № **, за периода 18.10.2017 г. до 22.02.2020 г.

ОСЪЖДА "А." Е., ЕИК: **** **ДА ЗАПЛАТИ** на З. ЕИК: *****, сумата от **480 лв.** – разноси за въззивното производство.

РЕ**НИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

В частта, с която искът за заплащане на обезщетение е бил уважен до размера на 10 200 лв., като е бил отхвърлен за разликата до 24 000 лв., и с която искът за присъждане на сумата от 888 лв. – разход за наем на МПС, е бил отхвърлен, РЕ**НИЕТО не е обжалвано и е влязло в сила.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____